

LOŽISKOVINY

Občasník Střední průmyslové školy strojnické Olomouc

Ročník 2015, číslo 11.

Maturitní ples

str. 14–15

Vybíráme z obsahu:

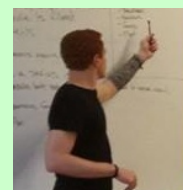
**Pasování žáků
1. ročníku**

str. 3–5

**Exkurze
v Praze**

str. 5–6

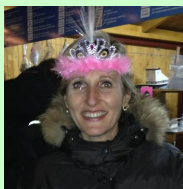

**Týden
Talk Talk**

str. 11

**Prodej punče
pro Dětský
domov**

str.12

**Středověk
na DOD**

str. 13

**Sněhuláci
pro Afriku**

str. 16

LOŽISKOVINY

Obsah čísla

Úvodník	2
Pasování žáků 1. ročníku....	3
Literárně-historická exkurze Praha 2014.....	5
Netradiční hodina němčiny	7
Studenti čtou a píší noviny..	8
Pokrok nejde zastavit	8
Sen	8
Jak nakrmit žárovku	9
Jste finančně gramotní?	10
Týden Talk Talk	11
Soutěž Search It.....	11
Vánoční punčování na Dobrém místě pro život...	12
Film Jiřího Slečky	13
Středověká Itálie na Dnech otevřených dveří.....	13
Příprava žáků k maturitě....	14
Ples maturantů	14
Sněhuláci pro Afriku	16
Ze studentských prací	16
Křížovka	17

Úvodník

Vážení čtenáři ložiskovin,

školní rok se nám opět rychle rozběhl a už tu máme zase zimu a s ní spojené příjemné akce jako jsou návštěvy vánočních trhů a ochutnávky punče, plesy a jiné společenské akce. V prosinci odjeli například vybraní žáci na jednodenní výlet do vánoční Bratislavy spojený s exkurzí ve Volkswagenu a moc se jim tam líbilo.

Vánoční trhy jsou obzvlášť ve Vídni velmi zajímavé a pestré. Náměstí je plné stánků s jídlem, punčem a jiným občerstvením. Vyzdobené trhy jsou doprovázeny každodenním kulturním programem. I v Olomouci tomu nebylo jinak.

Naše škola se již podruhé zapojila do vánoční charitativní akce, kterou je prodej punče na Horním náměstí v Olomouci ve stánku Dobré místo pro život. Podrobnosti se dočtete na stránkách našeho časopisu.

24. ledna 2015 měli svůj velký den studenti 4. ročníku. Maturitní ples je každoroční tradicí a tento rok ukázal, že jsme se měli obzvlášť na co těšit. Každý jednotlivec nějakým způsobem přiložil ruku k dílu a ve finále si všichni užili večer patřící právě jim.

Nejkrásnější vánoční atmosféru jsem zažila ještě jako malá holčička. Odpočítávala jsem každý den do Vánoc a když nadešel štědrovečerní čas, sedla jsem si k oknu do pokoje a vyhlížela, kdy mi Ježíšek donese dárky, které jsem si tolik přála. Byl to nepopsatelně krásný pocit, který se nám poštěstí zažít jen v opravdovém dětství.

Viktorie Hořínová

Ložiskoviny: studentský časopis, ročník 2015, číslo 11.

Vydává Střední průmyslová škola strojnická v Olomouci, třída 17. listopadu 49, 779 00 Olomouc

Šéfredaktor Mgr. Renata Provázková, technická redakce Mgr. Jan Kameníček

Pasování žáků 1. ročníku

V měsíci září se konalo opět již tradiční pasování žáků 1. ročníku do řad strojařů. Jako každým rokem, tak i letos si program přichystaly třídy 4. ročníku, které nás provedly celým pasováním.

Jan Ámos Komenský, který přišel mezi nás z dalekých zemí, se ujal jako první slova a s jeho pomocí složili žáci 1. A, B a C třídy slavnostní slib. Poté proběhl obřad pasování, při kterém předstupovali jednotlivě žáci 1. ročníku

a přísahali věrnost své škole.

Po slavnostní pasování pak všechny přítomné pobavili čtvrtáci svým vystoupením. Jako první přišla na řadu 4. A s vtipným a perfektně secvičeným tancem HAKA. 4. B se také nenechala zahanbit. Vybraní žáci totiž nastudovali úryvek divadelní hry Romeo a Julie v angličtině.

Pasování by se zajisté neobešlo bez technické podpory. Hudbu k nástupu zajistil Marek Pobežal, o

ozvučení se staral Lukáš Lakomý. A závěrečný kytarový koncert pak patřil mistrům – David Vyskočil a Lukáš Lakomý zahráli tři písničky, které všichni přítomní ocenili dlouhým potleskem.

Z našeho pohledu dopadlo pasování velmi dobře, bylo vtipné a zcela určitě nezklamalo.

**Lukáš Zbrož
a Filip Nováček**

A jak hodnotí samotnou akci žáci 1. ročníku?

Pasování prváků bychom hodnotili pozitivně, jako velmi příjemnou akci. Bylo to něco nového, co na školách moc nebývá. Zprvu jsme byli trochu nervózní, protože jsme nevěděli, co nás čeká, ale pak jsme se dobře bavili. Nástup jednotlivých tříd jsme si užili a všimli jsme si lidí, které běžně kolem sebe nevnímáme. Všichni jsme se společně zasmáli, myslím si, že to byl dobrý začátek roku.

Kristýna Vítková

Podle mého názoru se akce povedla. Nejvíce se mi líbilo vystoupení 4. ročníku a

jejich kostýmy, ale nelíbilo se mi dlouhé čekání před tělocvičnou. Doporučil bych zlepšit mikrofony, protože často nebylo rozumět.

David Pazdera

Já si myslím, že to bylo pěkné. Teď se cítím jako strojař. Nelíbilo se mi ale sezení na žíněnkách, protože jsme se museli mačkat. Ale přesto se mi celá akce líbila a doufám, že v tom bude škola dále pokračovat.

Jan Pospíšil

Představení v anglickém jazyce Romeo a Julie byl dobrý nápad, protože si tak žáci 4. ročníku zopakovali maturitní téma. I když nacvičovali jen 2 týdny,

měli to moc pěkné.

Lukáš Štercl

Celkově byla tato slavnost pojata velmi dobře, avšak jediné, co musím vytknout, bylo ozvučení. Nešlo místy skoro vůbec rozumět, což mne docela zamrzelo. Ale jinak celé pasování bylo velice dobré, o kvalitě vystoupení 4. ročníku není pochyb. Například vystoupení kytaristů bylo skvělé. Děkujeme za takovéto uvítání na škole. Přeji ho do budoucna i dalším „prvňáčkům“.

Jakub Soušek

Pasování studentů prvního ročníku je dobrý způsob, jak je oficiálně přivítat ve škole. Samotné pasování se

mi líbilo a představení 4. ročníku bylo pěkné a vtipné. Hodně se mi líbil taneček v sukních.

Jan Smékal

Pasování bylo velmi vzrušující, něco podobného jsem nikdy nezažil. Tato slavnostní akce byla naplněna i spoustou humoru a zábavy. Není co vytknout. 4. ročník se snažil a bylo vidět, že je to baví, protože to měli parádně nacvičené. Velmi mě to pobavilo.

Zdeněk Zapletal

Pasování bylo zajímavé a vtipné přivítání, je to příjemná tradice. Celá škola se náramně baví a odpadne i nějaká ta vyučovací hodina.

Matěj Cukr

Na celé akci mi vadila skutečnost, že se měl konat jakýsi „nácvik“, ve kterém nám bylo, kromě představení čtvrtáků, prozrazeno kompletně

všechno. Pro mě to bylo absolutně nepochopitelné. Chápu, že kantoři chtěli, abychom věděli, co máme v daný okamžik dělat, ale právě tímto ztratila celá akce své kouzlo a veškeré překvapení bylo rázem to tam.

Adam Fohler

Ze začátku jsem se bál a nevěděl, co od toho čekat. Akce se mi ale vcelku líbila a nic mi na ní nevadilo.

Vystoupení čtvrtáků mě pobavilo, hlavně scénka, kde se tančilo. Zakončení přemetem bylo originální.

Jaroslav Horčičák

Byla to zajímavá akce a příjemné zpestření všedního dne ve škole. Není nic, co by se mi na ní nelíbilo a chtěl bych, aby se v této akci pokračovalo nadále.

Heinz Spohner

Tradičně jako každý rok jsme se my – zájemci

Literárně-historická exkurze PRAHA 2014

maturitní tříd vydali na exkurzi do našeho hlavního města Prahy. Za třídní pobyt jsme toho stihli opravdu hodně.

Na výlet do Prahy jsem se moc těšil, protože se účastnili mí nejlepší spolužáci a mělo to stát za to. Ve středu ráno jsme se sešli na vlakovém nádraží v Olomouci, odkud nám jel

vlak přímo do Prahy. Už ve vlaku se začalo schylovat na skvělý výlet, když jsme plně využili nabízeného servisu ve vlaku a vlastní zábavou se dostali až k tomu, že nám cesta velmi rychle utekla. Po krátké pauze na Hlavním nádraží v Praze už jsme nasedali do tramvaje, která nás vezla do našeho hotelu. Rychlé

načerpání sil a odložení věcí a už jsme opět vyráželi do terénu. Konkrétně nás čekal výstup na Vyšehrad a impozantní pohled na Prahu. Nejdříve jsme si však prošli vyšehradský park a zopakovali si u soch Myslbeka Jiráskovo dílo Staré pověsti české. V bazilice Petra a Pavla celá třída zapálila svíčku za

menší obnos, abychom přispěli na renovaci tohoto krásného kostela. Hned vedle baziliky se nachází snad nejznámější hřbitov u nás, a to Slavín, kde jsou pohřbena těla významných českých malířů, skladatelů, spisovatelů, ale i hrdinů, kteří obětovali život za naši vlast. I když jsme zachovali pietu tohoto místa, s nadšením jsme se zastavovali u náhrobků pro nás známých osobností

a vybavovali si, co si o nich pamatujeme z výuky. Ještě téhož dne jsme se měli ubytovat

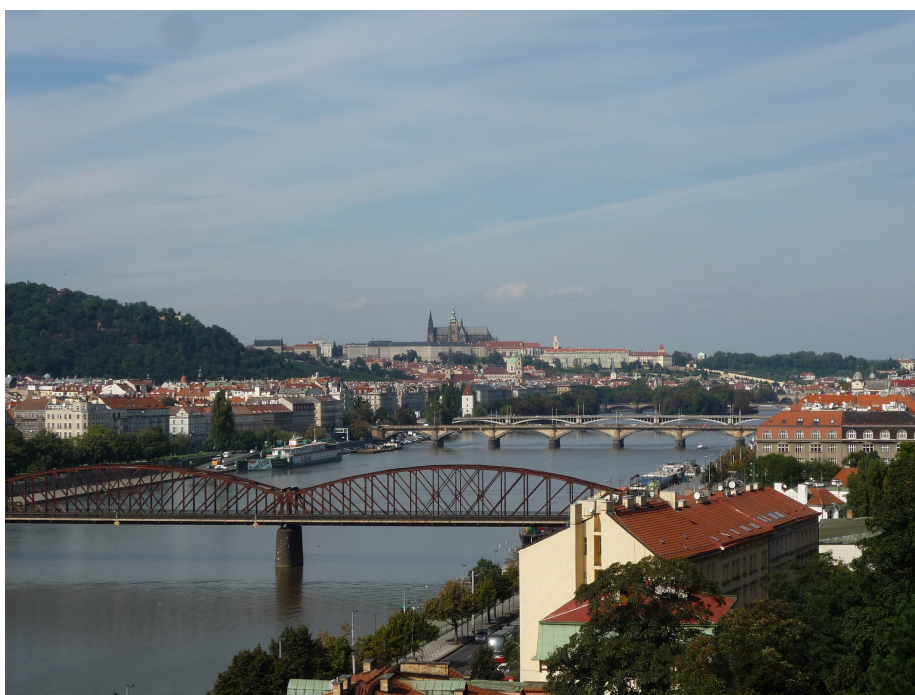
a večer nás čekala kulturní vložka. Ve Stavovském divadle se hrála kritiky oceňovaná hra 1914, na které jsme nemohli chybět. Bohužel jsme však divadelní hru nepochopili, i když herci v čele s Václavem Postráneckým předvedli vskutku bravurní herecké výkony, a tak bylo naše tleskání spíše vynucené.

Konečně tu byl večer a nás čekala chvilka volného času, kterou jsme dle mého názoru využili skvěle.

Ve čtvrtek nás přivítalo nevlídné počasí a ani peřiny nás z postele nechtěly moc pustit, nakonec však musely ustoupit a my jsme se vydali vstříc centru města a nejznámějším památkám. Dotrmáceli jsme se davem lidí až ke Katedrále svatého Víta v okolí Pražského hradu. Uvnitř katedrály nás zaujaly opět ostatky, ale tentokrát českých králů a jejich žen nebo potomků. Tradiční výměnu stráží v pravé poledne jsme sice stihli, ale

vydali na oběd do restaurace s výbornou českou kuchyní. I když jsme příznivci olomoucké kopané, jako správní fotbaloví „fajnšmekři“ jsme nepohrdli volným časem a vydali se prozkoumat stadion pražské Sparty. Následoval přesun na hotel a nucený odpočinek, protože nás ještě čekal výjezd lanovkou na Petřín a prohlídka Štefánikovy hvězdárny. Jelikož nikdo z nás není fanouškem astronautiky, prohlídce jsme nevěnovali velkou pozornost a spíše jsme se bavili vlastním programem.

To nám jde nejlíp.

vzhledem k davům lidí jsme spíše slyšeli posádkovou hudbu a pochod střídajících členů hradní stráže. Nerudova ulice, Karlův most, Kampa završily naši únavu a stále větší hlad. Učitelé zaveleli rozchod a všichni vyrazili na pozdní oběd. My ze 4. A jsme se

Několik kulturně založených spolužáků ze 4. B zvolilo i druhý večer divadelní představení, tentokrát v divadle Komedie.

Odbila desátá hodina večerní a nás čekal opět volný program na hotelu. Chtěli jsme pokračovat v

podobném duchu jako předešlou noc, jenže sotva jsme se sešli na pokoji, z celodenního chození nás přepadla absolutní únava a zanedlouho zde bylo ticho jako v hrobě.

V pátek jsme po vydatné snídani vyklidili pokoje a vydali se k Žižkovskému vysílači. Pak následoval výšlap na Vítkov, odkud jsme se loučili s Prahou

opět úchvatným pohledem na celý Žižkov. Poté nás čekal poslední bod naší exkurze – Armádní muzeum. S odstupem času musíme přiznat, že expozice v muzeu se nám velmi líbila, jelikož mě i mé kamarády zajímá tematika 2. světové války. Čas neúprosně plynul a nastal čas odjezdu. Cesta zpět probíhala v poklidném

duchu a již ve vlaku jsme polemizovali, jak naložíme s pátečním večerem. Exkurzi hodnotím velice kladně, proběhla podle našich představ. Sešla se tu skvělá parta lidí a vstřícni učitelé. Jsem rád, že jsem s takovou partou prožil tři krásné dny v hlavním městě naší krásné republiky.

Lukáš Rychlý

Netradiční hodina němčiny

Proč si někdy nezajít na hodinu němčiny jinak než do školy? Takovou možnost měla skupinka studentů z 2. B, která strávila vcelku příjemně výuku ve Vědecké knihovně v Olomouci pod vedením paní Miroslavy Dvorské. S pracovními listy v německém jazyce, které obsahovaly úkoly k výstavě plakátů žáků a žákyň z německých škol, se žáci seznámili na počátku výuky. Pracovali ve dvojicích a skupinkách po třech. V této netradiční hodině si žáci rozšířili nejen slovní zásobu, ale získali také nové informace o tvorbě a životě německé mládeže a možnostech spolupráce s Vědeckou knihovnou.

Renata Provázková

Podzimní kolo projektu

Studenti čtou a píšou noviny je opět tady

Cílem projektu je naučit studenty středních škol pracovat s denním tiskem. Ve vybraných hodinách budou žáci poučeni o

využití informací v denících MF Dnes. Sami studenti mohou psát do novin, a vyjadřovat tak svoje myšlenky a názory. I

na stránkách našeho časopisu si můžete přečíst některé jejich příspěvky.

Redakce

Pokrok nejde zastavit

Ráno mě budí mobil, vstávám, rozsvítím, vařím si snídani a už se energie roztáčí na plné obrátky: světlo, teplo, sprcha, vařič, poté jízda tramvají do školy, použití počítače, odpoledne moje koníčky – hra na el. kytaru, bazén, doprava, internet, šíření informací a telefon. To jsou denní samozřejmosti, bez kterých by se v dnešní době asi nikdo neobešel. Co jsem ochoten udělat třeba pro ochranu přírody a životního prostředí? Budu chodit všude pěšky?

Bude mě ráno budit kohout na balkoně? Budu se sprchovat studenou vodou? Nebudu se dívat na televizi a počítač? Začnu psát dopisy a vzkazy a budu si víc povídat a trávit čas s ostatními? Opravdu to bude lepší? Nezastaví se tím věda a pokrok? Myslím si, že naši předkové by nechtěli, abychom se vraceli zpět v čase. Ale jedno vím jistě – určitě by nechtěli, aby se z našeho života vytratil úsměv, dobrá nálada a humor. A

to někdy v našem přetechizovaném světě chybí. Neustálý spěch, stres, že něco nestíháme. Však to všichni moc dobře známe. A tak potom na ulici míváme spěchající zamračené lidi, kteří vypadají jako roboti na baterky. A tak navrhuji – pojďme se chovat šetrněji nejen k energii, ale i k sobě navzájem, ať nám ta naše planeta Země vydrží co nejdéle a chodí po ní šťastní lidé.

Jakub Mílek

Sen

Ráno. Probouzím se za zvuku řinčejících řetězů a okolo projíždějícího povozu, taženého krávou. Krávy? Uprostřed města? V tuhle hodinu? A kolik je vlastně hodin?

Vstávám a chci se podívat na svůj mobil, když tu jsem si náhle všiml slaměné postele, na které jsem spal. Co se to děje? Vybíhám ven a celý

zděšený pozoruji tu hrůzu. Ocitl jsem se snad ve středověku? Než se stíhám rozkoukat, přiběhne ke mně muž a lámanou češtinou mi vysvětluje, že mě potřebuje urychleně na pole. Marně jsem se mu snažil vysvětlit, kdo a odkud vlastně jsem, tvářil se, jako by mi nerozuměl a táhl mě na korbu vozu. Nutno říct, bránil jsem se,

ale ani roky navštěvování juda mi tady nepomohly. Cesta byla úmorná. Žár slunce mě doháněl k šílenství. Konečně jsme tady. Předemnou se rozestíralo nádherné velké pole. To, co se ale objevilo za obzorem, mě vyděsilo. Další povoz s další krávou a něčím, co připomínalo staré rydlo! Kéž bych tu měl mobil nebo alespoň

vysílačku! Naladil bych nějakou frekvenci nebo zavolal domů a na tomhle místě by mě už nikdo neviděl.

Po lopotné práci jedeme domů. Pohostili mě jídlem, na které jsem neměl vůbec chuť, neboť práce na poli mi vzala všechnu energii a já měl co dělat, aby mi hlava nespadla do talíře. Po večeři jsem se vydal na výpravu do postele. Cesta byla plná nástrah a zdála

se být nekonečná. Ale přece jsem k cíli došel.

Ráno. Probouzím se za zvuku špatně seřízeného motoru okolo projíždějícího auta. Rozhlížím se a jsem opět ve své posteli, která není slaměná a venku nejsou žádné povozy, ba ani krávy. Uch, byl to jen sen. Rodiče můj radostný běh kuchyní, který byl doprovázen výkřiky: „Hurá ! Žádná sláma! Žádné

krávy!“ poněkud vyděsil, ale já jsem se měl víc než dobře. Nechci říct, že bych se bez elektrických přístrojů nedokázal obejít. Nějak bych to zvládnul, ale po mé zkušenosti z tohoto „výletu“ jsem rád, že se například na orání nemusí používat již zmiňovaní sudokopytníci.

Václav Kovář

Jak nakrmit žárovku

Den bez elektroniky si představit dokážu. Jsem také přesvědčen, že by se většina jednotlivců dokázala adaptovat na svět bez elektřiny. Jednotlivec se ale nikdy nedonutí zbavit se závislosti na elektronice, pokud se jí jako první nezačne zbavovat společnost. Společnost je ale na elektronice tak závislá, že by podle mě i týden odstřihnutí jedné civilizované země od elektrické energie mohl znamenat začátek občanské války. Uvažte sami. Bez elektřiny nezjistíte, co se děje, ani

co je s vaší rodinou. Potraviny v ledničce se vám za chvíli zkazí a nově si nekoupíte, protože peníze z bankomatu nevyberete, jelikož i ten funguje na elektřinu. Zabezpečující prostředky jako kamery a alarmy přestanou fungovat a vyhladovělí a dezinformovaní lidé začnou rabovat. Policii na ně ale s vybitým mobilem nezavoláme. Co budeme dělat potom? Nepopírám, že elektrická energie přinesla hodně dobrého, ale je pro společnost jako droga. O co víc nám dává luxusu, pohodlí a

ulehčení, o to více se na ní stáváme závislí. Stáváme se křehčí a zranitelnější. Ztrácíme schopnosti, které jsme dříve ovládali, ale teď je elektronické přístroje dělají za nás. Zásobuje nás levnou zábavou, jakou jsou počítačové hry, díky kterým utápíme svůj čas a nepracujeme na svém životním úspěchu. Přitom ale bez ní můžeme žít. Být po mém, žárovku bych nekrmil. Když byli lidé bez elektřiny, měli sice těžší život, ale byli silnější.

Vojtěch Hrabčík

Představte si jen na malou chvíli, že byste na jeden jediný den byli bez elektřiny. Mnoho z vás se při té představě jistě oklepalo. Pro některé z nás elektřina znamená celý život. Někdo

ji využívá k práci, někdo je prostě jen závislý na sociálních sítích.

Řeknete si, já mám přeci notebook, který mi pár hodin vydrží, ale co potom, až se vybije? Nebylo by přece tak špatně na jeden den vypnout veškerou moderní techniku. Lidé v dřívější době také elektřinu nepoužívali a k životu ji nepotřebovali.

Tak proč náš svět závisí na elektrické energii? Ráda poslouchám historiky od babičky. Například když chtěla někomu vzdálenému něco sdělit, šla si koupit dopisní papír, známku a prostě psala. Ne jako v dnešní době, kdy napíšete SMS

a odpověď vám přijde do pár minut. Úkoly psávali lidé za svitu svíčky, a přesto byli šťastní

a vážili si života. Přiznejme si, svět by dnes bez elektřiny nefungoval, zanikl by, nejezdily

by tramvaje, nelítala by letadla, ráno bychom si nemohli udělat oblíbenou kávu v kávovaru

a večer bychom se nedívali na televizi. I když

já osobně si myslím, že by to nebylo až tak špatné.

Představte si na jeden jediný den prostě jen vypnout. Sebe i elektřinu. Neustále

se píše, jak jsou lidé ve stresu a nemají čas na odpočinek, někteří rodiče nemají čas na své děti.

Volný den bez elektřiny by lidé mohli využít k trávení času se svými rodinami a přáteli, k bytu v

přírodě. K tomu, aby se na chvíli zastavili a s ostatními sdíleli skutečné prožitky. Ne jen ty virtuální, jak je velká část dnešní populace zvyklá. Nebylo by to skvělé?

Možná i vy byste se nad touto možností měli zamyslet a jednou ji vyzkoušet třeba alespoň ve svém bytě.

Markéta Hlochová

Jste finančně gramotní?

Myslím si, že většina Čechů je v dnešní době finančně negramotná. A touto domněnkou dokazuje i rostoucí číslo domácností, které se dostávají do finančních problémů, které často vedou až k dnes tak častým osobním bankrotům. České domácnosti se dostávají do finančních problémů neúnosným zadlužováním. Neúnosně proto, že si půjčují až do chvíle, kdy je splácení všech jejich dluhů nemožné. A proto si lidé půjčují další peníze, aby s nimi platily dluhy, které už nejsou nadále schopné splácet z příjmů. Tyto peníze si půjčují ne u bank, protože ty už jim častokrát ani další peníze neposkytnou, ale u firem, které nabízejí rychlé hotovostní půjčky jako např. společnost Provident. Tím se klienti dostanou do tzv. dluhové spirály, odkud není moc úniku, a proto jsou řešeny většinou osobním bankrotem. A proto je dobré si položit otázku: Je možné to udělat jinak? Podle mě ano, je. Já vím, že existují půjčky,

kteřé jsou rozumné a dá se s nimi celkem zajímavě zacházet. V problematice se orientují, jelikož se sám pohybuji mezi lidmi, kteří se financemi živí. Jsou to bankéři, ekonomové v podnicích a majetkový poradci. Vezměme si například hypotéku, což je jedna z nejoblíbenějších a nejrozšířenějších forem půjčky. I když je velmi rozšířená a v životě se s ní setkal takřka každý mladý člověk, tak i tato půjčka působí lidem potíže, které mohou vést k situaci nastíněné výše. Důvodem je právě finanční negramotnost lidí a fakt, že nerozumí různým formám hypoték. Většina lidí si nechává výši splátky zmrazit, což je doprovázeno zvýšením úroku. Lidé tak nabývají dojmu jakési jistoty. Ale kdyby trochu rozuměli financím, tak ví, že bankovní operace jsou ve většině případů výhodné pro banku a ne pro klienta. Proč by je banky také jinak vůbec nabízely?

Já jsem se setkal se

zajímavým řešením tzv. floatové hypotéky. Ta vycházela z toho, že si klient zmrazil splácení jistiny na 10 let a tyto peníze posílal do podílových fondů, kde byly dále zhodnocovány. Po 10 let platil pouze úrok, po 10 letech úrok splatil a přešel na splácení jistiny. Jenže za 10 let se ve fondu vytvořil majetek natolik objemný, že z něj byl schopen jistinu okamžitě splatit a zůstal mu ve fondu přebytek, který se nadále zhodnocoval. Takže dle mého názoru podloženého i jistými zkušenostmi vím, že existují i rozumné půjčky. Finanční (ne)gramotnost je podle mě závažný problém obyvatel České republiky. Stát by měl tuto situaci řešit a např. zařadit výuku finanční gramotnosti už na základní školu. Zabývat se až důsledky finanční negramotnosti nebo dávat prostor institucím, které těží z finanční negramotnosti obyvatel, není podle mě prozíravé a pro vývoj české ekonomiky perspektivní řešení.

Jan Vašíř

Týden Talk Talk

Anglický týden proběhl u nás na škole s rodilými mluvčími. Byl to týden plný konverzace, zábavy a her. V průběhu šesti vyučovacích hodin se lektori střídali, abychom si zvykli a slyšeli výslovnost s různými přízvuky. V hodinách jsme hráli různé hry, vždy na určité téma, abychom na něj rozvinuli svou slovní zásobu. Probírali jsme běžná konverzační témata jako počasí, cestování, technické vynálezy a podobně. Nemuseli jsme se bát mluvit, i když jsme třeba dělali chyby nebo

nevěděli, jak co přesně říct. Najednou jsme prostě anglicky mluvit museli a pak jsme teprve zjistili, co se dá v angličtině dokázat.

Anglický týden všichni hodnotíme jako velice přínosný a už se těšíme na další.

Eliška Šindlerová

Myslím, že to byl vcelku dobrý týden. Ryan a pan Cerda byli z Ameriky a jejich řeč je trochu odlišná, ale ne tak moc. Někdy to vypadalo, jako že neví, co s námi mají dělat, ale vždy se něco našlo. S Ryanem to

bylo zábavné, protože jsme se bavili o humorných a zvláštních věcech, jako například "Co dělat v případě Zombie apokalypsy" a tak. Jinak tomu bylo s panem Cerdou, protože je dospělý, tak jsme z něj měli respekt. Divali jsme se na nějaká videa o stavění a konstruování a poté jsme o tom společně diskutovali. Jak jsem řekl, byl to dobrý týden, ale myslím, že někteří studenti se báli mluvit a to je špatné, protože to byl účel tohoto kurzu.

J. Kišac

Soutěž Search It

Dne 22. 1. se jako každým rokem konala v Šumperku soutěž Search It!. Tento rok bylo oproti loňskému roku více soutěžících a otázky byly záložnější. Soutěžící dokonce byli připraveni lépe než kdy jindy. Reprezentace z naší školy se umístila v obou

kategoriích mezi prvními šesti (konkrétně 2. a 4.). Přestože jsme neobsadili ani jedno první místo, byl to úspěch. Soutěž se stává každým rokem oblíbenější a nastává čím dál tím méně technických potíží. Jediné malé mínus je diplom, který

se uděluje výhercům. Připomíná totiž velice prezentace žáků základních škol, kteří se teprve učí zacházet s aplikací PowerPoint a ještě neví zásady tvorby prezentace.

Filip Nováček

Vánoční punčování na Dobřím místě pro život

V pátek 12. prosince jsme se zúčastnili charitativní akce na Horním náměstí v Olomouci.

Prodávali jsme dva druhy punče a občerstvení ve stánku „Dobré místo pro

život“. Strávili jsme tam dvě hodiny jako pomocníci a během naší asistence se prodalo kolem 50 punčů.

Ze tří druhů punče nejvíce chutnal Norimberský, ale kupoval se i višňový a dětský .

Lidé si punč chválili, mnozí neodolali, a tak si dali ještě jednou, někteří i víckrát. Na odbyt šel i chleba se škvarkovým sádlem, který dodal Mgr. Neumann. Zákazníci stánku „Dobré místo pro život“ si mohli zakoupit i pečené výrobky – např. zdobené perníčky, perníkové řezy s čokoládou nebo hvězdičky a stromečky z listového těsta, které dodaly některé paní učitelky z naší školy.

Protože šlo o dobrou věc, snažili jsme se pomoci, co nejvíce to šlo. Veškerý výtěžek z této akce byl věnován dětskému domovu v Olomouci.

**Pavel Schneider
a Zdeněk Sedlák**

My jsme měli službu od 15 do 16 hodin. Nejdříve nás naši spolužáci "zaučili" a pak to bylo už jen na nás. Zprvu přišlo jen pár lidí, ale poté jsme se už až do konce nezastavili. Lidé si dávali hlavně Norimberský punč, také si hojně punč nechávali dochutit „panákem“ vodky, kterou preferovali hlavně muži, ale také griotkou nebo rumem, což bylo oblíbenější hlavně u žen. Atmosféra byla více než dobrá, a to vlastně k Vánocům odjakživa patří. Po odbití 16. hodiny jsme štafetu předali další dvojici spolužáků a šli s hřejivým kelímkem punče domů.

**Martin Spáčil
a Jan Velký**

Škola se zapojuje i do dalších charitativních akcí jako jsou např. Světluška, kdy studenti dobrovolníci vybrali prodejem sbírkových předmětů celkem 1 571 Kč, dále pak Srdíčkové dny, kterých se zúčastnilo 14 dvojic a vybralo se celkem 4 224 Kč.

Film Jiřího Slečky příliš nezaujal

„Půjdem dál a radši na to nebudeme myslet“ – to byla první věta, kterou jsem kamarádovi řekl hned po skončení filmu. Souhlasil.

Bohužel je toho ke kritice víc než ke chválení. Začnu kritikou. Upřímně, ani nevím, co vytknout jako první. Jelikož hlavní prvek každého filmu je děj, tak začnu u něj. Já jsem tam žádný nenašel. Film se skládá z primitivních, nic neříkajících dialogů, které jsou herci zahrány tak špatně, že jim nejde věřit ani jedno slovo, když teda zrovna rozumíte tomu, co říkají. Chápu, že herci nejsou profesionálové, ale to, že hlavní postavě nejde rozumět prakticky žádné slovo, které vysloví, je u filmu nepřijatelné. Jestliže autoři vybírají obsazení, měli by se alespoň pokusit najít někoho, kdo umí artikulovat a

pracovat s hlasem.

Dalším důležitým prvkem filmu je kamera a nasvícení scény, od které se odvíjí viditelnost. Tak ke kameře. Nevím, jestli kameraman neví, co je to stativ, ale to neustálé třepání obrazu bylo k nevydržení. Zajímalo by mě, jak probíhalo nasvícení scén a vlastně jestli vůbec nějaké bylo. Film je neuvěřitelně tmavý a působí na divákovy smysly, jako by byl natočený v šeru. Některé scény byly špatně ozvučené, jako např. ta v kavárně, kde přes hluk prostředí není slyšet, co herci říkají.

Některé záběry byly pro změnu naprosto, ale naprosto zbytečné. Třeba nekonečně dlouhý záběr na salám, který hlavní postava konzumuje v autě. Nebo že by se jednalo o product placement? Vybavení ředitelské kanceláře se

filmařům také příliš nezdařilo. Nevím, jestli v nějaké pan režisér někdy byl, ale já myslím, že ne. Já jsem nikdy neviděl kancelář ředitele, ve které by nevisely na stěnách obrazy, ve které by na stole neležely různé spisy a nebo nestál alespoň obyčejný kalendář.

Absolutním vrcholem všeho byla chyba ve střihu ke konci filmu. Obraz se z ničeho nic zastavil a asi na pět vteřin zůstal čistě bílý. To byl pro mě poslední hřebík do rakve tohoto filmu. Napadá mě spousta dalších věcí, které by se daly zkritizovat. Na druhou stranu bych ale chtěl autory pochválit za to, že se jim podařilo sehnat sponzory a od nich dostatečný finanční obnos na to, aby se tento film vůbec dal natočit.

Jan Vašíř

Středověká Itálie na Dnech otevřených dveří

Ke zpestření DOD přispělo představení Dekameron, které si nastudovali žáci 1. a 2. ročníku z dramatického kroužku. V učebně MUL 1 v suterénu školy ožilo období moru ve Florencii, před kterým utíká deset mladých lidí z města na venkov do Fiesole, aby se před epidemií zachránili. Tam si vypráví po deset dní příběhy, převážně s milostnou tematikou. Jeden z příběhů o lásce a žárlivosti od Giovanniho Boccaccia zaujal nejen návštěvníky školy, ale i studenty a učitele.

Příprava žáků k maturitě

Opakování – matka moudrosti. Tímto heslem se řídí zejména studenti maturitních ročníků. Jak se jim pak daří uplatnit své faktografické znalosti, si můžete přečíst v následujícím příspěvku.

Příprava k maturitě ve 4. B

„Achillova pata“ je pata, která mě bolí.

Když mě zasáhne „amorův šíp“, znamená to, že mě postihla nečekaná událost.

Jan Hus byl upálen na spisech, které napsal. Za vývoj pravopisu se zasloužil tak, že odstranil v textech překlížky.

Při rozboru textu: „ Co vidíš v textu?“ „ Miniaturu.“

Ples maturantů

Tradiční ples strojařů se konal 24.1.2015 v Clarion Congress hotelu v Olomouci. Po celý večer probíhal v sále rozmanitý kulturní program. Mezi jednotlivými výstupy hrála kapela AFRESH, jejímž členem je učitel naší strojárny Petr Isakidis a moderování se ujalo z předchozích let osvědčené duo – Mgr. Marta Skopalíková a Mgr. Karel Neumann. Ples zahájila krásnými slovy ředitelka školy Ing. Martina Zahnášová. Za žáky pak promluvil Jan Vašíř.

Samotný program začal velkolepě valčíkovým předtančením v podání

taneční školy Progress a poté následoval hlavní bod večerního programu - stužkování žáků čtvrtých

ročníků. Nástup 4. A ve stylu bojového tance haka symbolizoval boj 4 let strávených na škole. Třídni učitel Petr Isakidis jako mafiánský kmostr pak své studenty ošerpoval .

Třída 4. B předvedla vtipný, originální a překvapivý nástup formou cirkusu, kdy jednotliví žáci představovali klauny, kteří předvádí psi kusy, nebo dokonce divoká zvířata. Celou tuto okázalou show vedl bičem principál, jejich třídni učitel - a to jedinečný Ing. Jiří Šimáček. Při stužkování četla Mgr. Marta Skopalíková trefné,

vtípné, na míru šité charakteristiky. Hned na to následovalo překvapení pro třídního Jiřího Šimáčka od jeho studentů, kteří si ho na rukou přinesli na pódium a tam mu jako poděkování předali nádherný dort. Následoval přípitek maturantů s učiteli a společný tanec. Zlatým hřebem programu byla hudební vystoupení čtvrtáků. Jako první zahráli tři skladby, z toho jednu sám napsal Patrik Axman společně s Janem Velčovským. Na ně v rockovém stylu navázali David Vyskočil, Lukáš Lakomý a Petr Isakidis. Vyvrcholením

programu byla tombola plná věcných cen od žáků a sponzorů. Poté ples plynul dál

a skončil v pozdních nočních hodinách.

Jan Vašíř

Na ples jsem se velice těšil a pečlivě nacvičit nástup jsem bral jako velkou zodpovědnost. Samotné stužkování mě velice dojalo. Hlavou mi běžely všechny události, které jsem za uplynulé roky na naší škole zažil. Poté už běžel čas v pohodovém tempu. Bar, fotokoutek a taneční parket jsme navštěvovali v

pravidelných intervalech. Čas zbyl i na konverzaci s kantory a bývalými studenty. Celkově hodnotím ples velmi kladně a určitě na něj budu dlouho vzpomínat.

Jakub Vitonský

Plesu Střední průmyslové školy strojnické jsem se zúčastnila poprvé a jsem si jista, že to nebylo naposledy. :-) Hotel Clarion má velmi velké prostory, a pro malý počet maturantů jsme ho z daleka nezaplňovali celý. Večerem nás prováděl pan učitel Isakidis

společně se svou kapelou, což byl velmi hezký zážitek. Maturitní třídy si připravily mnoho kulturních vložek, které večer velmi obohatily. Předvedly se jak na tradičním stužkování, tak i po celý zbytek večera. Kromě maturantů se na podiu objevily páry z taneční školy Progres. Půlnoční tombola se spoustou pěkných cen nemohla chybět! Celý ples jsem si velmi užila. :-)

Viktorie Hořínová

Sněhuláci pro Afriku

Letos poprvé se naše škola zapojila do celostátního charitativního projektu Sněhuláci pro Afriku. Celá akce probíhá za spolupráce společnosti Kola pro Afriku a Gymnázia v Ostravě – Hrabůvce. Záštitu nad celou akcí poskytlo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. V rámci charitativní sbírky se vybralo 640 Kč. Částka bude odeslána na účet charitativní organizace.

Více na <http://snehulaci-pro-afriku.webnode.cz/>

Vybíráme ze studentských prací

Momenty

Pozoruji krajinu a vítr mi čechrá vlasy.
Našeptává mi tiše, a přitom tak hlasitě.

Zavřu oči, nadechnu se a naslouchám.
Voní jako nejčerstvější dech z plic lesů
a luk uhánějící a skotačící po polích.
Vůně listí, dřeva, vůně dalek, které s
sebou přináší a ta nejsilnější vůně,
vůně svobody.

V tu chvíli jsem volný jako pták, jako
vítr, jako sněhová vločka poletující a
putující světem.

Cosí zvláštního a kouzelného vyzařuje

z toho všeho, něco na co neznám
odpověď,

něco co mi v hlavě leží už léta, ale
nedokážu to popsat.

Můj dech se zpomalil, můj tep
jakbysmet.

Ptáci poletující si s větrem opírají se o
něj jako skálu, plavou v něm jako ryba
v moři.

Zpívají překrásnou písničku, pomalou
symfonii přírody, co nemá dirigenta.

A unáší mou mysl s sebou do dalek
svého světa.

Patrik Axmann

